

مقدمه

دکتر حسین رجائی، پروانه‌شناس ایرانی، مدیر دپارتمان حشره‌شناسی و کیوریتور کلکسیون پروانه‌ها در موزه تاریخ طبیعی اشتوتگارت آلمان است. او از یک دهه پیش تا حال عضو هیات مدیره انجمن پروانه‌شناسان اروپاست، و چند سالی است که ریاست انجمن حشره‌شناسی اشتوتگارت (قدیمی‌ترین انجمن حشره‌شناسی کشور آلمان) را بر عهده دارد. رجائی از مدرسان حشره‌شناسی در دانشگاه هوهنهايم (یکی از باسابقه‌ترین دانشگاه‌های کشور آلمان در زمینه‌ی کشاورزی) است. او همچنین بنیانگذار، ویراستار ارشد و از نویسنده‌گان اصلی پژوهشی بزرگ «بالپولکداران ایران» است که سال گذشته در قالب کتابی مفصل و جیheim منتشر شد و در همان سال عنوان بهترین کتاب حشره‌شناسی سال ایران را از سوی انجمن حشره‌شناسی ایران دریافت کرد. به این بهانه مصاحبه‌ای با ایشان ترتیب داده‌ایم که در زیر می‌خوانید.

لطفاً کمی در مورد علاقه‌تان به حشرات بگویید:

علاقه من به حشرات به دوران کودکی ام باز می‌گردد. یعنی زمانی که در شهر کوچک‌مان در حاشیه کویر مرکزی ایران از اواسط بهار، شبها حیاط خانه پر می‌شد از نمایندگان راسته‌های مختلف حشرات. و برای من شش ساله هیچ چیزی باشکوه‌تر از لمس سوسک‌های اسکارابیده درشت جنده‌ای که با پرواز سنگین‌شان بر روی بهارخواب‌مان فرود می‌آمدند، وجود نداشت. بازی با مورچه‌ها، گزیده‌شدن توسط زنبورها، صید مگس‌ها و ملخ‌ها و عابدک‌ها کم کم مرا شیفتۀ آن چشم‌ها و شاخک‌ها و پاهای بندبند کرد و این شیفتگی تا نوجوانی جلو آمد و خوب یادم هست که در دوران دبیرستان بود که بطور علمی و عملی تحت آموزش دبیر زیست‌شناسی ام (ابراهیم سمندوک) اولین کلکسیون حشراتم را گردآوری کردم. این علاقه بعدها در دانشگاه و حین تحصیل در رشته‌ی جانورشناسی عمیق‌تر و جدی‌تر شد. تا حدی که پایان نامه کارشناسی ارشدم را هم روی حشرات گذراندم و تصمیم گرفتم باقی عمرم را صرف مطالعه این دوست‌داشتی‌های کوچک کنم.

در حال حاضر کدام گروه از حشرات و چه حوزه‌ای از رشته حشره‌شناسی برای شما جذابتر است؟

علاقه من به حشرات حد و مرز ندارد. من شیفتۀ تمام حشرات، این موفق‌ترین جانوران روی کره زمین، هستم. ولی در حال حاضر بطور خاص بر روی شبپره‌های خانواده‌ی ژئومتریده کار می‌کنم. حوزه‌ای هم که بیشترین وقت و علاقه‌ام صرف آن می‌شود، تاکسونومی و رده‌بندی شبپره‌های همین خانواده است.

و حدس می‌زنم روی شبپره‌های ایران کار می‌کنید. درسته؟

هم بله و هم نه! البته من در حدود دو دهه‌ی گذشته بیشتر مطالعاتم روی ایران بوده، ولی از یکی دو سال گذشته تقریباً تمام وقت، بر روی مطالعه شبپره‌های جنوب آفریقا تمرکز کرده‌ام. تنوع خیره‌کننده‌ی بالپولکداران شبزی در آفریقا و به ویژه در زیستگاه‌های بکر و دور از دسترس، هیجان‌انگیزترین و خارق‌العاده‌ترین تجربه‌ای است که می‌توانید تصورش را بکنید.

این روزها و در میانه‌ی بحران‌های زیست محیطی جهان، حال حشرات چطور است؟

بسیار بد! هم جمعیت حشرات و هم گونه‌هایشان با سرعت بسیار بالایی در حال کاهش‌اند. نتایج مطالعه معروفی که طی آن جمعیت حشرات را در منطقه کِرفلد کشور آلمان رَصد می‌کردند، نشان داد که زی‌توده (بیومس) حشرات در مدت بیست و هفت سال گذشته نزدیک به هشتاد درصد کاهش یافته است! این نتیجه‌ی تکان دهنده، توسط تعداد زیادی مطالعات دیگر در کشورهای مختلف جهان تایید شد و با اینکه برای حشره‌شناسان تعجبی نداشت، ولی برنامه‌ریزان و سیاست‌گذاران را در بسیاری از کشورها شوکه کرد و توجه‌شان را به اهمیت حشرات و تغییرات جمعیت آنها جلب نمود. حشرات چه بعنوان گرده افشار و چه بعنوان عناصر کلیدی در شبکه غذایی کره زمین، نقش‌های تعیین‌کننده‌ای را در تامین غذا و بقای جانوران و به ویژه برای انسان بازی می‌کنند و کاهش آنها بطور جدی ادامه‌ی زندگی انسان‌ها را به خطر خواهد انداخت.

آیا این کاهش جمعیت حشرات مختص کشورهای اروپایی و صنعتی جهان است؟ یا در ایران هم با این مشکل مواجهیم؟

نمیدانیم! ما در مورد حشرات ایران بسیار کم می‌دانیم. در مورد بسیاری از راسته‌های حشرات تخمین مطمئنی از تعداد جنس‌ها و گونه‌ها در ایران نداریم. و هیچ مطالعه‌ی پیوسته و منظمی بر روی پایش تغییرات گونه‌های حشرات در طولانی مدت (چند دهه‌ای) با استانداردهای بین‌المللی در ایران انجام نشده. در چنین وضعیتی ما نمی‌توانیم بگوییم که این کاهش جمعیت حشرات فقط در کشورهای صنعتی رخ می‌دهد. اگر عوامل اصلی از بین رفتن گونه‌ها، مثل خشکسالی، تخریب زیستگاه‌ها، چرای بی‌رویه، کشاورزی غیراصولی و گسترش سموم و از همه مهمتر گرمایش رو به رشد سیاره‌مان را در نظر بگیریم، بدینهی به نظر میرسد که مساله در ایران هم بحرانی باشد. ولی جزیات مساله به پژوهش‌های میدانی و زمان‌مند یاز دارد و این حمایت همه جانبی دستگاه‌های اجرایی را می‌طلبد.

و حدس می‌زنم روزی شبپره شما اخیراً کتابی را با عنوان **الپولکداران ایران منتشر کرده** که از سوی انجمن حشره‌شناسی ایران، بعنوان کتاب سال حشره‌شناسی تشخیص داده شد. در فصل هفتم این کتاب لیستی از تمام گونه‌های شناخته شده‌ی بالپولکداران ایران منتشر گردید که در نوع خود بی‌نظیر است. ممکن است قدری در مورد اهمیت این پژوهه بگویید؛ ای ایران کار می‌کنید. درسته؟

این پژوهه درواقع تجسم یکی از آرزوهای علمی من برای ایران بود. پژوهه‌ای که پانزده سال عمر صرفش کرد و بیش از هفتاد متخصص پروانه‌شناس از سراسر جهان را برای انجامش همراه کرد. شما تقریباً نام هر پروانه‌شناسی که حرفی برای گفتن داشته و استعدادی برای همکاری علمی با این گستردگی را داشته، در لیست نویسنده‌گان این کتاب می‌بینید. در این مجموعه‌ی هفت فصلی ما ضمن دادن مقدمه‌ای بر روش‌شناسی این پژوهه، تاریخچه‌ی پروانه‌شناسی ایران را با جزیيات بررسی کردیم، و آمار نسبتاً دقیقی از تعداد و الگوی پراکنش گونه‌های شناخته شده‌ی بالپولکدار ایران به دست دادیم. لیستی که ما منتشر کردیم، جزیيات تاکسونومیک و رده‌بندی نزدیک به پنج هزار گونه را در خود دارد. به فاصله کوتاهی قبل از کتاب، کتابی دیگری تحت عنوان "راهبرد تحقیقات رده‌بندی حشرات" توسط پژوهشگران موسسه تحقیقات گیاه پزشکی کشور، بعنوان یک موسسه رسمی تحقیقات حشره‌شناسی در کشور، منتشر شده که تعداد گونه‌های شناخته شده‌ی بالپولکداران ایران را تنها سه هزار گونه ذکر کرده است. این آمار غلط یعنی ندیدن بیش از ۴۰ درصد تنوع زیستی یکی از بزرگترین راسته‌های حشرات کشور!

این اعداد اگرچه بر روی کاغذ تنها عدد هستند ولی ما داریم درمورد گونه‌های زنده‌ای حرف می‌زنیم که در حال زندگی در طبیعت هستند. هر کدام با یک تاریخ تکاملی طولانی و ویژگی‌های بوم‌شناختی یگانه. در عرصه طبیعت، چنین آمارهای غلطی یعنی شکست بی‌چون و چرا در پژوهه‌های مدیریت آفات، یا حفاظت از زیستگاه‌ها و گونه‌ها. آمار غلط یعنی اینکه ما این بخش از تنوع زیستی را نه‌شناسیم و لذا نمی‌توانیم از ان حفاظت کنیم. هیچ نهادی در دنیا ناشناخته‌ها را حفاظت نمی‌کند، چرا که ما فقط چیزهایی را می‌توانیم حفاظت کنیم که بشناسیم‌شان. با همین مقدمه کوتاه و با درک اهمیت انتشار آمار دقیق گونه‌ها، می‌توانید به اهمیت پژوهه بالپولکداران ایران پی ببرید.

در مقایسه با کشورهای توسعه یافته، علم حشره‌شناسی در ایران کجا ایستاده است؟

متاسفانه ما در خیلی از زمینه‌های علمی و از جمله حشره‌شناسی، فاصله‌ی زیادی با کشورهای توسعه یافته داریم. بخش اعظم فون حشرات ما هنوز کاتالوگ نشده‌اند و آمار نادقيق، ترسیم هرگونه نقشه حفاظتی یا مدیریتی را ناممکن می‌کند. همکاری سازنده بین حشره‌شناسان ایرانی شوربختانه بسیار کم است و پروژه‌های کلان در ایران کمتر دیده می‌شوند. بودجه‌های تحقیقاتی در این زمینه به غایت ناچیزند و اگر بودجه مختص‌ری هم هست، عمدتاً برای اختصاص آن سازوکار رقابت سالم وجود ندارد. همکاری‌های بین‌المللی که به سختی و با صرف وقت و اعتبار پژوهشگران داخل کشور شکل می‌گیرند، به راحتی و به برهانه‌های واهم توسط یک مدیر کوتاه‌فکر متوقف می‌شوند که خب طبعاً خسارتش متوجه تنوع زیستی کشور می‌شود. از طرف دیگر، سنت غلطی که در کشور راه افتاده، طراحی پروژه‌ها نه برای پاسخ‌دهی به مشکلات کشور، بلکه برای انتشار مقالات در مجلات دارای ضریب اثرگذاری بالاست!

به نظر شما، برای پرکردن این فاصله (با کشورهای توسعه یافته) در زمینه حشره‌شناسی، چه قدم‌های مهمی در ایران باید برداشته شود؟ به زبان ساده تر، اولویت‌های پژوهشی این رشته در نظر شما چیست؟

به نظر من ما باید از ابزار علم برای حل مشکلات کشور استفاده کنیم. ما نمی‌توانیم راهی را که اروپایی‌ها در سیصد سال گذشته رفته‌اند و طی آن قدم به قدم تنوع‌زیستی‌شان را شناسایی و مطالعه کرده‌اند، نادیده بگیریم. ما نمی‌توانیم یک شبه همه‌ی آن تلاش‌ها را میان‌برینیم و به پروژه‌هایی پردازیم که برای مجلات غربی جذاب باشد و بتوان بابت آنها بودجه گرفت. لازم است ما پول و انرژی محدودمان را بیشتر صرف پروژه‌های زیربنایی (مثل مطالعات تنوع‌زیستی) کنیم و در اولين قدم يك سياهه از گونه‌های کشور دربياوريم.

در سطح بالاتر به نظرم ضروریست که یک اتاق فکر طراحی شود و اولویت‌های تحقیقاتی کشور توسط یک تیم خبره‌ی بی‌طرف که هیچ نفعی در گرفتن بودجه‌های تحقیقاتی ندارد، ترسیم شوند و این مبنایی برای تخصیص بودجه‌های تحقیقاتی شود. باید همکاری‌های بین‌المللی را جدی گرفت و تقویت کرد و از پتانسیل بالای پژوهشگران برومنزی برای شناخت طبیعت ایران بهره‌مند شد. باید پژوهشگران به روز و خبره و علاقمند تربیت کرد و برایشان زمینه‌های فعالیت را هموار کرد. و خیلی کارهای دیگری که می‌توان با دیدن مسیر توسعه در سایر کشورها آموخت.

تهیه و تنظیم:

دکتر زهرا قازرونی عضو هیئت تحریریه

فصلنامه دانش آفات گیاهی

